

616.

Rozporządzenie Wykonawcze

z dnia 12 października 1921 r.

do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich.

Na podstawie art. 37 ustawy o organizacji urzędów ziemskich (Dz. Ust. Rz. P. № 70 z 1920 r. poz. 461) postanawia się co następuje:

§ 1. Urzędami ziemskimi w rozumieniu art. 1 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. Ust. № 70 z 1920 r. poz. 461) są:
Główny Urząd Ziemski,
okręgowe urzędy ziemskie,
powiatowe urzędy ziemskie.

Przy Głównym Urzędzie Ziemskim urzęduje główna komisja ziemska a przy okręgowych urzędach ziemskich — okręgowe komisje ziemskie.

§ 2. Jako ciała doradcze w sprawach, związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej działają: na obszarze powiatowych urzędów ziemskich powiatowe komisje ziemskie, a na terenie poszczególnych gmin — gminne komisje ziemskie.

§ 3. Gminne komisje ziemskie są ciałami doradczymi komisarza ziemskiego, powoływanymi do życia przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego w tych gminach, na obszarze których mają być wdrożone prace, związane z wykonaniem reformy rolnej.

§ 4. Gminna komisja ziemska składa się 5 — 7 członków, a to zależnie od potrzeby, uznanej przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego, wybranych na okres trzyletni na wezwanie okręgowego urzędu ziemskiego przez odnośne rady gminne z pośród członków rady lub z poza jej grona. Przewodniczącym komisji jest komisarz ziemski lub urzędnik delegowany w tym celu przez okręgowy urząd ziemski. Przewodniczący może wyznaczyć swego zastępcę z pośród członków komisji.

Na wniosek komisarza ziemskiego gminna komisja ziemska może być rozwiązana przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego przed upływem terminu trzyletniego.

Powiatowy urząd ziemski zawiadamia władzę administracyjną pierwszej instancji o utworzeniu, składzie, względnie rozwiązaniu gminnej komisji ziemskiej.

§ 5. Posiedzenia gminnej komisji ziemskiej odbywają się w miarę możliwości na terytorjum gminy, a zwołuje je w miarę potrzeby za pośrednictwem wójta lub sołtyśa właściwy komisarz ziemski, względnie urzędnik delegowany przez okręgowy urząd ziemski do przewodniczenia w komisji.

§ 6. Po zreferowaniu sprawy przez przewodniczącego gminna komisja ziemska wyda opinię, powziętą większością głosów obecnych członków; przewodniczący opinię tę zredaguje na piśmie, a po odczytaniu jej obecnym i podpisaniu przez nich załączy do akt sprawy.

Na żądanie może być zaprotokołowana i opinia mniejszości. Dla ważności posiedzeń gminnej komisji ziemskiej niezbędną jest zwykła większość członków komisji, w tej liczbie przewodniczącego względnie jego zastępcy.

§ 7. Z chwilą wydania opinii i jej zaprotokołowania, czynności gminnej komisji ziemskiej ustają.

§ 8. Na terenie powiatu działa powiatowa komisja ziemiska, powołana zgodnie z art. 25 ustawy przez prezesa głównego urzędu ziemskiego—jako ciało doradcze. Do zakresu działania powiatowej komisji ziemskiej należy: przedkładanie wniosków w sprawach, dotyczących reformy rolnej, powiatowym, względnie okręgowym urzędem ziemskim, wypowiedanie opinii na żądanie urzędów ziemskich tudzież współdziałanie z nimi w szczególności zaś: występowanie z wnioskami i opinią o przekazywaniu dóbr, znajdujących się w posiadaniu Państwa, tudzież o wykup prywatnych majątków ziemskich, kwalifikowanie na nowo tworzone osady miejscowych kandydatów, którym przysługuje pierwszeństwo, oraz kandydatów zamiejscowych z pośród osób zgłoszonych przez okr. urz. ziem., udzielanie opinii o planie parcelacyjnym i w innych kwestjach, przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej.

§ 9. Posiedzenia powiatowej komisji ziemskiej odbywają się w miarę potrzeby, a zwołuje je przewodniczący tejże komisarz ziemski lub upoważniony przez niego podkomisarz ziemski, albo też delegat okręgowego urzędu ziemskiego. O dniu wyznaczonym na posiedzenie powiatowej komisji ziemskiej przewodniczący zawiadamia wszystkich jej członków. Na żądanie 5 członków powiatowej komisji ziemskiej przewodniczący winien zwołać jej posiedzenie. Na posiedzenia powiatowej komisji ziemskiej z inicjatywy przewodniczącego jej mogą być zapraszani z głosem doradczym i członkowie gminnych komisji ziemskich.

§ 10. Posiedzenie otwiera i kieruje obradami powiatowej komisji ziemskiej jej przewodniczący, względnie jego zastępca. Z każdego posiedzenia winien być spisany protokół z podaniem daty i miejsca posiedzenia, jak również osób, biorących udział w posiedzeniu. Protokół winien zawierać treściwe wyszczególnienie przebiegu obrad. Protokół posiedzenia prowadzi sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego, względnie delegowany do tej czynności przez komisarza ziemskiego urzędnik lub jeden z członków komisji.

§ 11. Uchwały powiatowej komisji ziemskiej powzięte w komplecie przewidzianym w art. 26 ustawy z podaniem daty powzięcia uchwały, składu komisji oraz z uzasadnieniem uchwały winny być podpisane przez przewodniczącego i wszystkich obecnych na posiedzeniu członków powiatowej komisji. Niezgadzający się ze zdaniem większości mogą żądać uwidocznienia tego w protokole.

§ 12. Powiatowy urząd ziemski działa: 1) z inicjatywy własnej; 2) z polecenia urzędów ziemskich wydanego bądź w własnym zakresie działania, bądź na podstawie orzeczeń komisji ziemskich, lub wskutek zawiadomienia innych władz państwowych; 3) na skutek podania piśmienenego lub żądania ustnego strony interesowanej.

§ 13. Żądanie ustne strony interesowanej komisarz ziemski lub sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego zapisuje do protokołu, który odczytuje zgłaszającemu się i po podpisaniu go przez tegoż zaopatruje swym podpisem. Jeżeli zgłaszający się pisać nie umie, lub podpisu odmawia, wzmianka o tem powinna być zamieszczona w protokole.

§ 14. Zarówno w podaniu piśmiennem, jak i w protokole sporządzonym na skutek żądania ustnego powinny być przytoczone:

- 1) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania zgłaszającego się;
- 2) wyjaśnienie, czego żąda zgłaszający się;
- 3) wskazanie lub przynajmniej powołanie się na dowody.

Przyjmując podanie piśmienne komisarz ziemski lub sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego sprawdzi, czy zawiera ono powyższe dane, zwróci uwagę na braki i w razie uzupełnienia ich przez oświadczenie ustne uzupełni podanie trybem wskazanym w paragrafie poprzednim.

§ 15. Jeżeli z treści podania piśmiennego wynika, że sprawa nie podlega kompetencji urzędów ziemskich, komisarz zwróci podanie osobie zgłaszającej się według wskazanego przez nią miejsca zamieszkania z odpowiednią adnotacją lub jeśli tego interes publiczny wymaga, prześle właściwej władzy.

§ 16. Jeżeli z treści podania albo protokołu wynika, że sprawa należy do kompetencji przelożonych urzędów ziemskich lub podlega kompetencji terytorjalnej innego powiatowego urzędu ziemskiego, przyjmujący podanie lub protokół odesła je według kompetencji o czym zawiadomi stronę interesowaną według wskazanego przez nią miejsca zamieszkania.

§ 17. O terminie wyznaczonym dla czynności w danej sprawie komisarz ziemski zawiadamia interesowane strony, względnie wzywa osoby, przesłuchanie których uzna za właściwe. Zawiadomienia, względnie wezwania sporządzane w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach zawierać winny:

- 1) imię i nazwisko osoby zawiadamianej, względnie wzywanej i jej adres;
- 2) miejsce i termin wyznaczonej czynności, względnie stawienia się;
- 3) charakter w jakim zostaje zawiadamiana, względnie wezwana, (strona, świadek, znawca);
- 4) oznaczenie sprawy;
- 5) skutki niestawienia.

Zawiadomienia, względnie wezwania podpisuje komisarz ziemski, albo sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego.

§ 18. Zawiadomienia i wezwania doręczane będą przez władze gminne, magistraty, lub urzędy pocztowe, które jeden egzemplarz wręczą osobie wzywanej, drugi zaś z potwierdzeniem doręczenia zwrócą bezzwłocznie komisarzowi ziemskiemu. W razie niemożności doręczenia odnośna władza zwróci oba egzemplarze komisarzowi ziemskiemu z adnotacją o przyczynach niemożności doręczenia. Stronom interesowanym zawiadomienia i wezwania wręcza się bądź do rąk własnych, bądź do rąk zastępcy prawnego ustanowionego przez stronę i podanego urzędowi ziemskiemu do wiadomości. W razie niemożności doręczenia w jeden z tych sposobów, doręczenie będzie uważane za dokonane przez złożenie jednego egzemplarza zawiadomienia, względnie wezwania, w tym urzędzie gminnym względnie pocztowym, w obrębie którego położona jest nieruchomość, będąca przedmiotem sprawy.

W razie jeżeli miejsce pobytu strony interesowanej jest niewiadome — okręgowy urząd ziemski zwróci się do właściwego sądu celem ustanowienia zastępcy prawnego dla niewiadomego z pobytu.

§ 19. Nieprzybycie stron lub ich zastępców nie wstrzymuje czynności komisarza ziemskiego o ile uzna, że wyjaśnienia ich nie są konieczne.

§ 20. Z czynności urzędowej komisarz ziemski sporządza protokół ze wskazaniem miejsca i daty, przedmiotu czynności, osób zawiadomionych i wezwanych oraz obecnych biorących udział w postępowaniu. Protokół podpisuje komisarz ziemski i osoby obecne. Jeżeli która z nich pisać nie umie wzmianka o tem z podaniem przyczyny nie umieszczenia podpisów powinna być umieszczona w protokole.

§ 21. Jeżeli po odczytaniu protokołu którakolwiek z osób, biorących udział w postępowaniu zażąda uzupełnienia istotnej treści protokołu, komisarz ziemski powinien żądanie te w streszczeniu wykonać, w razie żądania sprostowania protokołu, komisarz życzenie to uwzględni, o ile sprostowanie odpowiada faktycznemu stanowi rzeczy.

§ 22. We wszelkich sprawach spornych komisarz ziemski winien dążyć do zakończenia ich przez układ polubowny. W razie dojścia do skutku układu polubownego komisarz ziemski spisze protokół podający treść układu, który po odczytaniu i zaakceptowaniu podpisany będzie przez strony i komisarza ziemskiego. Jeżeli która ze stron pisać nie umie podpisze za nią osoba pisać umiejąca, o czem ma być uczyniona wzmianka w protokole.

§ 23. Zażalenia na czynności i zarządzenia komisarza ziemskiego należy wносить w formie wskazanej w § 14 na ręce komisarza ziemskiego a to o ile poszczególne ustawy inaczej nie stanowią, w ciągu dni 14 licząc od dnia następującego po dniu dokonanej czynności, lub doręczenia zawiadomienia stronie interesowanej. Zażalenie to wraz ze swym wyjaśnieniem komisarz przedkłada niezwłocznie okręgowemu urzędowi ziemskiemu. Zażalenia złożone po upływie podanego wyżej terminu komisarz ziemski zwraca skarżącemu, zaznaczając o przyczynie zwrotu. Skargi na nieprzyjęcie zażalenia i skargi na zwrot podań w przypadku, przewidzianym przez § 15 przepisów niniejszych, podawane być mogą w tym samym terminie wprost do okręgowego urzędu ziemskiego.

§ 24. Jeżeli w toku postępowania okaże się potrzeba przedsięwzięcia czynności na obszarze podlegającym kompetencji innego powiatowego urzędu ziemskiego natenczas komisarz ziemski, prowadzący dochodzenie zwróci się do właściwego komisarza ziemskiego jako kierownika tego powiatowego urzędu ziemskiego z żądaniem dokonania tych czynności komunikując mu pożądaný sposób ich przeprowadzenia.

§ 25. Po zakończeniu czynności komisarz ziemski przesyła należycie zszycie i zaświadczone co do ilości kart akta sprawy do okręgowego urzędu ziemskiego. Jeżeli czynności wykonane były na skutek żądania innych władz państwowych lub na żądanie innego komisarza akta odesłane będą tymże władzom.

§ 26. Okręgowy urząd ziemski, którego kierownikiem jest prezes będący jednocześnie przewodniczącym okręgowej komisji ziemskiej i odpowiedzialnym za działalność wszystkich podległych mu urzędów i urzędników (art. 13—14 ustawy), obejmuje wydziały: administracyjny, urzędów rolnych i techniczny oraz biuro okręgowej komisji ziemskiej.

Okręgowy urząd ziemski:

- 1) reguluje obrót ziemią, a w szczególności rozstrzyga w sprawach przeniesienia własności;
- 2) wydaje zarządzenia i wykonywa czynności w sprawach parcelacji, osadnictwa, komasacji, układu służebności, podziału i regulowania wspólnot, popierania meljoracji i w sprawach tworzenia zapasu ziemi na cele reformy rolnej z zastrzeżeniem kompetencji w tych sprawach okręgowej komisji ziemskiej;
- 3) załatwia wszelkie sprawy, przekazane mu przez specjalne ustawy i rozporządzenia;
- 4) wykonywa zarządzenia i orzeczenia Głównego Urzędu Ziemskiego, głównej i okręgowych komisji ziemskich;
- 5) przyjmuje i przygotowuje wszelkie sprawy dla okręgowej komisji ziemskiej oraz prowadzi czynności kancelaryjne i archiwum akt okręgowej komisji ziemskiej.

§ 27. Podania piśmienne i zgłoszenia ustne, skierowane bezpośrednio do okręgowego urzędu ziemskiego, zawierać powinny dane, wymienione w § 14 przepisów niniejszych.

§ 28. Jeżeli po upływie podania piśmiennego lub zgłoszenia ustnego okręgowy urząd ziemski uzna, że sprawa nie podlega kompetencji urzędów ziemskich zwróci podanie osobie zgłaszającej się według wskazanego przez nią miejsca zamieszkania z odpowiednią adnotacją względnie prześle właściwej władzy.

§ 29. Okręgowa komisja ziemska:

- 1) rozpatruje i rozstrzyga sprawy sporne, wynikające z czynności komisarzy ziemskich, względnie powiatowych urzędów ziemskich, lub z zażeń na ich zarządzenia;
- 2) rozpatruje i rozstrzyga zatwierdzanie układów polubownych, zaświadcanych przez komisarzy ziemskich;
- 3) rozpatruje i rozstrzyga sprawy przekazane jej orzecznictwu punktami a, b, c art. 16 ustawy o organizacji urzędów ziemskich;
- 4) wyraża opinię w sprawach przekazanych jej postanowieniem punktu d art. 16 ustawy o organizacji urzędów ziemskich.

§ 30. Okręgowa komisja ziemska wykonywa swe czynności:

- 1) na posiedzeniach niejawnych, bez udziału stron i
- 2) na posiedzeniach jawnych.

§ 31. Na posiedzeniach niejawnych okręgowa komisja ziemska:

- 1) orzeka w sprawach zażeń na zarządzenia komisarzy ziemskich względnie powiatowych urzędów ziemskich (ustęp końcowy punktu 1 § 29);
- 2) ustala opinię do wyrażenia której jest powołana;
- 3) wydaje przedwstępną ocenę spraw spornych: w przedmiocie ustalenia swej miejscowej i rzeczowej własności do ich rozstrzygnięcia, w przedmiocie formalnej dojrzałości spraw do stanowczego ich rozstrzygnięcia, względnie potrzeby ich uzupełnienia, lub też wstrzymania ich biegu aż do uzyskania nieodzownego rozstrzygnięcia przez inne władze (sądowe, lub administracyjne);
- 4) rozstrzyga o wszelkich skargach i odwołaniach od swych orzeczeń w przedmiocie ich formalnych wymogów, względnie odrzucenia ich, jeżeli zostały wniesione po upływie przepisanego terminu;
- 5) orzeka w sprawach, których rozstrzygnięcie przepisami ustaw zastrzeżone jest dla posiedzeń niejawnych (art. 18, 23, 37 ustawy o likwidacji serwitutów i t. p.).

§ 32. Orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej powzięte na posiedzeniach niejawnych, o ile są stanowczym rozstrzygnięciem sprawy, winny być w odpisie doręczane stronom zainteresowanym, w trybie w § 18 wskazanym.

§ 33. Na posiedzeniach jawnych rozpatruje i rozstrzyga okręgowa komisja ziemska wszelkie należące do jej własności sprawy, których rozpatrywanie w myśl § 31 nie należy do posiedzeń niejawnych.

§ 34. Postępowanie w okręgowej komisji ziemskiej tak na posiedzeniach niejawnych, jak i jawnych jest postępowaniem z urzędu, przytem za podstawę swych orzeczeń komisja przyjmuje—przedewszystkiem wyniki dochodzeń komisarza ziemskiego, a następnie ustalenia zebrane przez okręgowy urząd ziemski. Okręgowa komisja ziemska może według swego uzna-

nia uzupełnić powyższe wyniki i ustalenia przez przeprowadzenie dowodów jakie uzna za potrzebne, nie będąc krępowana przedkładanymi przez stronę środkami dowodowymi, przyczem ma prawo przesłuchiwać świadków i znawców pod przysięgą.

§ 35. Członek okręgowej komisji ziemskiej nie może brać udziału w rozpoznawaniu i orzekaniu jeżeli w sprawie bierze udział on sam, jego żona, lub krewni i powinowaci jego w linii prostej bez ograniczenia stopnia, a w liniach bocznych krewni pierwszych czterech stopni i powinowaci pierwszych dwóch stopni i jak również osoby przez niego przysposobione lub znajdujące się pod jego opieką.

§ 36. Na posiedzenia okręgowej komisji ziemskiej prezes okręgowego urzędu ziemskiego obowiązany jest wzywać wszystkich jej członków.

Mimo niemożności doręczenia wezwania członkowi komisji, posiedzenie okręgowej komisji może się odbyć przy udziale obecnych członków z zastrzeżeniem wymaganego do ważności posiedzeń kompletu—6 członków, w tej liczbie przewodniczącego (art. 19 ustawy).

W razie skonstatowania śmierci lub rezygnacji członka komisji, przewodniczący komisji, niezwłocznie zastosuje właściwe środki celem uzupełnienia ustawowego jej składu, przyczem okoliczność powyższa działalności komisji nie wstrzymuje.

§ 37. O terminie posiedzenia jawnego okręgowa komisja ziemska zawiadamia stronę interesowaną w trybie wskazanym §§ 17 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Nieobecność stron, względnie ich pełnomocników na posiedzeniu jawnym nie wstrzymuje okręgowej komisji ziemskiej od rozpatrzenia sprawy i wydania orzeczenia. Komisja ziemska może jednak odroczyć rozpatrzenie sprawy, o ile obecność stron uzna dla wyświetlenia sprawy za pożądaną.

§ 38. Z przebiegu każdej sprawy winien być sporządzony protokół, który podpisze przewodniczący i sekretarz, a który ma zawierać datę, skład komisji, przedmiot sprawy, ważniejsze momenty przebiegu posiedzenia, wreszcie wzmiankę o ogłoszeniu orzeczenia, które to orzeczenie należy dołączyć do protokołu.

§ 39. Narady okręgowej komisji ziemskiej po odbytem posiedzeniu są tajne. Orzeczenia zapadają prostą większością głosów, w razie równego podziału głosów przeważa zdanie przewodniczącego. Orzeczenie będzie spisane i podpisane przez przewodniczącego oraz wszystkich uczestniczących w posiedzeniu członków okręgowej komisji ziemskiej. Członek komisji nie zgadzający się z rozstrzygnięciem większości może swe odrębne zdanie zaznaczyć przy podpisaniu orzeczenia, a uzasadnienie swego odrębnego zdania pisemnie złożyć w terminie określonym w § 41 dla wygotowania motywowanego orzeczenia.

§ 40. Orzeczenie winno zapadać zaraz po posiedzeniu a spisane przez przewodniczącego winno obejmować:

- 1) dzień, miesiąc i rok, w którym zapada,
- 2) imiona i nazwiska członków komisji uczestniczących w posiedzeniu,
- 3) oznaczenie przedmiotu sprawy, *
- 4) treść orzeczenia.

Przewodniczący ogłasza orzeczenie niezwłocznie po naradzie na posiedzeniu jawnym.

W sprawach zawiłych, lub wymagających dłuższych narad przewodniczący może zastrzedz wydanie orzeczenia z motywami na piśmie do dnia 14. W tych wypadkach doręczenie orzeczenia na piśmie zastępuje ogłoszenie.

§ 41. Najdalej do dni 14 od chwili ogłoszenia (§ 40 ustęp 2 zdanie 1) winno być wygotowane orzeczenie motywowane. Niezależnie od danych w § 40 wskazanych zawierać ono winno należyte wypracowane uzasadnienie z przytoczeniem okoliczności sprawy, ustaleń i przepisów prawnych, na których się opiera.

§ 42. Niezwłocznie po wygotowaniu motywowane orzeczenie w odpisie doręcza się stronie interesowanej w trybie, wskazanym w § 18 niniejszego rozporządzenia.

§ 43. Orzeczenia okręgowych komisji ziemskich mogą być zaskarżone do głównej komisji ziemskiej w drodze odwołania i w terminach przewidzianych w ustawach. Odwołanie wniesione być winno do tej okręgowej komisji ziemskiej, która wydała zaskarżone orzeczenie.

§ 44. Zasady prowadzenia biurowości okręgowej komisji ziemskiej określa prezes okręgowego urzędu ziemskiego zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 45. Główny Urząd Ziemski jest naczelną władzą nad wszystkimi urzędami ziemskimi na całym obszarze Państwa.

§ 46. Skład Głównego Urzędu Ziemskiego, zakres działania i kompetencje określają art. 2 — 7 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich.

§ 47. Główna komisja ziemska (art. 8 ustawy):

- 1) rozstrzyga w drugiej i ostatniej instancji wszelkie sprawy, które na skutek odwołań wniesione zostały do jej rozpatrzenia;
- 2) orzeka w sprawach, przekazanych jej przez ustawy i rozporządzenia oraz oddanych do jej rozpoznania przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego;
- 3) wydaje opinie w sprawach wymagających jej opinii w myśl ustaw i rozporządzeń oraz na żądanie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 48. Główna komisja ziemska rozpatruje sprawy w granicach odwołań stron lub prezesa okręgowego urzędu ziemskiego, jednak może z urzędu uchylić orzeczenie okręgowej komisji ziemskiej i w części niezaskarżonej, o ile orzeczenie to narusza przepisy prawa.

§ 49. Główna komisja ziemska zatwierdza lub zmienia orzeczenia okręgowych komisji ziemskich. Główna komisja ziemska orzeczenie swe opiera na materiale zebrany przez instancję pierwszą, może jednak według swego uznania nakazać przeprowadzenie dowodów dodatkowych bądź jednemu ze swych członków, bądź okręgowemu urzędowi ziemskiemu, względnie okręgowej komisji ziemskiej, bądź też komisarzowi ziemskiemu i w tym celu sprawę odroczyć. Wreszcie główna komisja ziemska może orzeczenie uchylić i zwrócić sprawę do pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

§ 50. Przepisy zawarte w § 30 — 42 włącznie rozporządzenia niniejszego mają analogiczne zastosowanie do trybu postępowania w głównej komisji ziemskiej.

§ 51. Orzeczenia głównej komisji ziemskiej są ostateczne i podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

§ 52. Orzeczenia głównej komisji ziemskiej załatwiającej sprawy metrycznie mogą być zaskarżone w drodze kasacyjnej do Sądu Najwyższego w granicach, określonych w art. 12 ustawy. Skarga winna być wniesioną przez główną komisję ziemską. W skardze wskazać należy, czy całą decyzję, czy też część jej i którą skarżący zaczepia.

§ 53. Powołane do wykonania prawomocnych orzeczeń okręgowej komisji ziemskiej, względnie głównej komisji ziemskiej, urzędy ziemskie mają prawo zwracać się o pomoc w wykonaniu wprost do właściwych władz i urzędów państwowych, jak również samorządowych, przy dołączeniu sporządzonego w formie tytułu wykonawczego orzeczenia, zaopatrzonego klauzulą prawomocności pieczęcią właściwego urzędu, oraz podpisem prezesa względnie jego zastępcy.

§ 54. Nad dokładnem wykonaniem orzeczeń czuwać będzie właściwy okręgowy urząd ziemski względnie na zlecenie okręgowego urzędu ziemskiego właściwy komisarz ziemski.

§ 55. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie sprzeczne z nim rozporządzenia, a w szczególności rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji Urzędów Ziemskich z 23 sierpnia 1920 roku (Dz. Ust. Rz. P. № 85 poz. 567).

§ 56. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, ma zastosowanie od tej chwili także do spraw będących już w toku i obowiązuje na całym terenie Rzeczypospolitej.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:

Kiernik

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Raczyński

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Downarowicz

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Dr. J. Trzeciński

617.

Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 8 września 1921 r.

w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła.

Na mocy art. 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje: